

I tromesečje

---

5. 1. 2019.

1. UZDIGNITE HRISTA BOŽJEGA SINA

Nova godina je već započela svoj hod, ipak, pre nego što pozdravimo njen dolazak, zaustavimo se i postavimo pitanje: Kakva je bila godina koja je sa svojim teretom izveštaja sada već prešla u prošlost? Preporuka apostola kao da je upućena svima nama: »Sami sebe okušajte jeste li u veri, sami sebe ogledajte!« (2. Korinćanima 13,5) Neka nas Bog sačuva da u ovo važno vreme ne budemo tako zaokupljeni drugim pitanjima da nemamo vremena za ozbiljno i pošteno samoispitivanje! Neka pitanja manje važnosti budu potisnuta u pozadinu, i neka na prvom mestu bude ono što je povezano s našim večnim interesima! (LHU 15,2)

Niko od nas nije u stanju da svojom snagom predstavlja Hristov karakter; ali, ako Isus živi u našem srcu, duh koji živi u Njemu biće otkriven i u nama; svi naši nedostaci biće uklonjeni. Ko će se na početku ove nove godine potruditi da stekne novo i istinsko iskustvo u onome što je Božje? Ispravite svoje nedostatke koliko je god to moguće! Priznajte svoje pogreške i grehe jedan drugome! Neka nestane svaka gorčina, i gnev i zloba! Neka strpljenje, trpeljivost, ljubaznost i ljubav postanu deo vašeg bića; i onda će sve što je čisto i ugodno i dobro sazreti u vašem iskustvu... (LHU 15,3)

Kakve rodove smo doneli u godini koja je postala prošlost? Kakav je bio naš uticaj na druge? Koga smo doveli u Hristov

tor? Oči sveta upravljene su prema nama. Da li smo zaista žive poslanice Isusa Hrista, koje poznaju i čitaju svi ljudi? Da li sledimo Isusov primer u samoodricanju, u krotosti, u podnošenju, u nošenju krsta, u odanosti? Da li će svet biti obavezan da nas prizna kao sluge Hristove..? (LHU 15,4)

Hoćemo li se u ovoj novoj godini potruditi da ispravimo greške iz prošlosti? Svako od nas pojedinačno treba da neguje Hristove vrline, da bude krotak i smeran u srcu, da bude čvrst, nepokolebljiv, postojan u istini; jer ćemo samo tako moći da napredujemo u svetosti, i da se pripremamo za nasledstvo svetih u videlu. Započnimo godinu potpunim odricanjem od samoga sebe; molimo se za jasno rasuđivanje da bismo mogli da razumemo pozive koje nam Spasitelj upućuje, tako da bismo uvek i na svakom mestu mogli da budemo svedoci za Hrista. (Signs of the Times, 4. januar 1883). (LHU 15,5)

Uzdignite Isusa, vi koji poučavate narod! Uzdignite Ga u opomenama, u propovedima, u pesmama, u molitvama! Neka svi vaši naponi budu usmereni na to da ukažete dušama, koje su zbunjene, očajne i izgubljene, na »Jagnje Božje koje uze na se grehe sveta«! Pozovite ih da pogledaju i budu živi! (R&H, 12.april 1892; LHU 15,6)

12. 1. 2019.

2. HRISTOVA VEČNA BUDNOST

»Anđelu efeske crkve napiši: Tako govori Onaj što drži sedam zvezda u desnici svojoj, i što hodi posred sedam svećnjaka zlatnih: Znam tvoja dela, i trud tvoj i trpljenje tvoje.«

(Otkrivenje 2,1.2)

Slika prikazuje večnu budnost. Hristos je usred sedam zlatnih svećnjaka, prolazeći od crkve do crkve, od skupa do skupa, od srca do srca. Onaj koji održava Izrailja, niti drema, niti spava. Da su svećnjaci bili prepušteni staranju ljudskih bića, koliko bi često njihova svetlost zatreperila i onda se ugasila! Međutim, Bog nije prepustio svoju Crkvu ljudskim rukama. Hristos, Onaj koji je dao svoj život za svet, da nijedan od onih koji veruju u Njega ne pogine, nego da ima život večni, obavlja službu Stražara nad svojim domom. On je Stražar, Veran i Istinit, nad tremovima Gospodnjeg hrama. (LHU 318,2)

Hristos je hodio usred svojih crkava širinom i dužinom Zemlje. On sa izuzetnom pažnjom gleda da li je Njegov narod u takvom duhovnom stanju da može da unapredi Njegovo carstvo. On je prisutan na svakom crkvenom skupu. On poznaje sve one čije srce može da ispuni svetim uljem, koje treba da predaju drugima. Hristos je zadovoljan onima koji verno obavljaju Njegovo delo, predstavljajući rečju i delom Božji karakter, jer ispunjavaju nameru koju Gospod ima s njima. (LHU 318,4)

»Znam tvoja dela i trud tvoj i trpljenje tvoje!« Hristos je upoznat s istorijom i iskustvom svakog pojedinca koji Ga je prihvatio. Svom narodu On kaže: »Gle, na dlanovima sam te izrezao!« (Isaija 49,16) On pažljivo neguje svako delo ljubavi i istrajnosti koje oni obavljaju... Hristos drži zvezde u svojoj desnoj ruci, i Njegova je namera da Njegova svetlost preko njih obasjava svet. Tako On želi da pripremi i svoj narod za uzvišeniju službu u nebeskoj crkvi... Pokažimo zato u svom životu šta božanska blagodat može da učini za ljudski rod. (R&H, 26. maj 1903; LHU 318,5)

19. 1. 2019.

3. BOŽJE OTKRIVENJE KAO IZVOR ISTINE

*»Što je tajno ono je Gospoda Boga našega,
a javno je naše i sinova naših doveka.«*

(5. Mojsijeva 29,29)

Bog je odlučio da se pokaže. Upravo zato je i došao na ovaj svet uličnosti Isusa Hrista.

Kada je Isus zapitao učenike: »Ko govore ljudi, da sam ja?« Petar je odgovorio: »Ti si Hristos, Sin Boga živoga!« Isus je tada rekao: »Blago tebi, Simone, sine Jonin, jer telo i krv nisu tebi to javili, nego Otac moj koji je na nebesima!« (Matej 16,15-17) Iako su um i iskustvo vrlo korisna oruđa, nisu podesni za ulogu izvora istine. Da bi se nešto znalo mora se saznati otkrivenjem.

Kako nam je dato božansko otkrivenje?

1. Božja reč nam se pokazala u ličnosti Isusa Hrista! On je utelovljena Božja reč. Isus je došao na ovaj svet kao predstavnik Boga iz Starog zaveta koji je rekao: »Videh nevolju naroda svojega u Misiru ... I siđoh da ih izbavim iz ruku misirskih i da ga izvedem...« (2. Mojsijeva 3,7.8)

Isti Bog koji je obavio delo izbavljenja svoga naroda prilikom Izlaska, dolazi sada u ličnosti Isusa Hrista da spase svoj narod koji živi po celom svetu. On je video i naše muke, zabrinjava Ga naše stradanje, i zato je došao da nam pomogne.

2. Božja reč dolazi nam preko Isusovih reči. Biblija je Božja reč. Njena prvenstvena uloga je da nam otkrije Boga i da nas upozna sa Bogom (Jovan 17,3). To je postalo neophodno, jer Ga je neprijatelj predstavio u pogrešnoj svetlosti, Njegov karakter smo pogrešno shvatali. Cela Biblija je jedno ogromno svedočanstvo o Bogu i onome što On čini da bi razrešio problem greha u svom svemiru. Mi imamo mogućnost da izaberemo na čijoj strani želimo da budemo.

Božja reč je verodostojna. Ona govori da smo grešnici, jer je to upravo i naše pravo stanje. Kada nam Bog kaže: »Ja vas volim«, On nas zaista i voli. Kada nam Isus kaže: »Moj Otac vas voli«, onda nas Otac zaista voli. »A da nije tako, kazao bih vam!«

3. Božja reč nam dolazi u obliku propovedanja. Propoved je propovedana Božja reč. »Gde je premudri? Gde je književnik? Gde je prepirač ovoga veka? Ne pretvori li Bog mudrost ovoga sveta u ludost? Jer budući da u premudrosti Božjoj ne pozna svet premudročću Boga, bila je Božja volja da ludošću poučena spase one koji veruju. « (1. Korinćanima 1,20.21)

»Toga radi i mi zahvaljujemo Bogu bez prestanka što vi, primivši od nas reč čuvenja Božjega, primiste ne kao reč čovečiju, nego (kao što zaista jest) reč Božju, koja i čini u vama koji verujete.« (1. Solunjanima 2,13)

Svaki put kada se Božja reč, kao što se nalazi u Njegovoj nadahnutoj Reči – Bibliji, propoveda, događa se nešto natprirodno, tajanstveno. Ljudi koji pozitivno odgovaraju prelaze granicu iz ovoga sveta i ulaze u Božje carstvo. Moja životna priča postaje deo Njegove životne priče i dobijamo deo u večnom postojanju u vekovima koji dolaze, u večnom životu s Ocem, u stanovima koje je Isus otišao da nam pripremi.

Kako znamo to što znamo? »I da nije tako, kazao bih vam«, rekao je Isus. Isus je potpuno verodostojan. Njegova Reč je verodostojna. Mi ćemo zaista jednoga dan biti s Njime u Njegovom carstvu, kada sva stvorenja budu zapevala pesmu Mojsijevu i Jagnjetovu na staklenom moru. I tada će konačno cela Božja porodica biti sjedinjena (Otkrivenje 15,3).

4. OBOŽAVANJE STVORITELJA

Dužnost obožavanja Boga utemeljena je na činjenici da je On Stvoritelj i da Mu sva ostala bića duguju za svoje postojanje. Kada se u Bibliji predstavlja Njegov zahtev za poštovanjem i obožavanjem, iznad svih bogova neznabožaca, uvek su navedeni i dokazi Njegove stvaralačke moći. »Jer su svi bogovi u naroda ništa, a Gospod je nebesa stvorio!« (Psalam 96,5) »S kim ćete Me, dakle, izjednačiti da bih bio kao on, veli Sveti. Podignite gore oči svoje i vidite; ko je to stvorio?« »Jer ovako veli Gospod, koji je stvorio nebo, Bog, koji je sazdao zemlju i načinio je i utvrdio... Ja sam Gospod i nema drugoga!« (Isaija 40,25.26; 45,18; LHU 51,2)

Psalmista kaže: »Poznajte Gospoda da je Bog. On nas je stvorio, i mi smo dostojanje Njegovo, narod Njegov i ovce paše Njegove.« »Hodite, poklonimo se, pripadnimo, kleknimo pred Gospodom, Tvorcem svojim.« (Psalam 100,3; 95,6) Sveta bića koja obožavaju Boga na Nebu navode zašto Njemu pripada slava: »Dostojan si, Gospode, da primiš slavu i čast i silu, jer si Ti sazdao sve, i po volji Tvojoj jeste i stvoreno je!« (Otkrivenje 4,11; LHU 51,3)

U Otkrivenju u 14. poglavlju ljudi su pozvani da obožavaju Stvoritelja i proročanstvo najavljuje grupu ljudi koja će, pod uticajem Trostruke anđeoske vesti, držati Božje zapovesti. Jedna od tih zapovesti neposredno ukazuje na Boga kao Stvoritelja. Četvrta zapovest kaže: »Sedmi je dan odmor (Subota) Gospodu Bogu tvojemu... Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i što je god u njima, a u sedmi dan počinu; zato je blagoslovio Gospod dan od odmora i posvetio ga.« (2. Mojsijeva 20, 10.11) Gospod o Suboti dalje kaže, da je ona »znak... između Mene i vas, da znate da sam Ja Gospod Bog vaš!« (Jezekilj 20,20) Postoji i razlog: »Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, a u sedmi dan počinu i odmori se.« (2. Mojsijeva 31,17; LHU 51,4)

Sve dok činjenica da je On naš Stvoritelj nastavlja da živi kao razlog zašto treba da Ga obožavamo, i Subota će nastaviti da služi kao znak i kao spomen. Da je Subota bila sveopšte poštovana, ljudske misli i osećanja bili bi usmereni prema Stvoritelju kao objektu poštovanja i obožavanja, i nikada ne bi bilo idolo-poklonika, ni ateista, ni nevernika. Svetkovanje Subote je znak odanosti pravom Bogu, »koji je stvorio nebo i zemlju, more i izvore vodene«. Iz toga sledi da će poruka koja poziva ljude da obožavaju Boga i drže Njegove zapovesti, posebno zahtevati da ljudi drže četvrtu zapovest. (Velika borba 423-425; LHU 51,5)

5. CRKVA ĆE POBEDITI

Hristos je Crkvi dodelio sveti zadatak. Svaki vernik treba da bude kanal preko koga će Bog moći da prenosi svetu blaga svoje blagodati, neispitljiva Hristova bogatstva. Spasitelj ne želi ništa drugo toliko koliko oruđa kojima će svetu predstaviti svoj Duh i svoj karakter. Nema ničega što je svetu potrebnije od pokazivanja Spasiteljeve ljubavi preko ljudi. Celo Nebo čeka na ljude i žene preko kojih će Bog moći da pokaže silu hrišćanstva. (LHU 315,2)

Crkva je Božje sredstvo za objavljivanje istine, koju je On opunomoćio da obavi posebno delo; i ako Mu bude verna, poslušna svim Njegovim zapovestima, u njoj će delovati savršenstvo božanske blagodati. Ako bude bila verna svom zavetu vernosti, ako bude slavila Gospoda Boga Izrailjevog, neće biti sile koja će moći da joj se suprotstavi. (LHU 315,3)

Revnost za Boga i Njegovo delo pokretala je učenike da u velikoj sili svedoče za Jevanđelje. Zar ne bi ista revnost mogla da plamti u našim srcima odlučnim da ispričamo istinu o otkupiteljskoj ljubavi, o Hristu i to raspetome? Prednost je svakog hrišćanina, ne samo da očekuje, već i da ubrza Spasiteljev dolazak. (LHU 315,4)

Ako Crkva bude obukla ruho Hristove pravednosti, napuštajući svako udruživanje sa svetom, pred njom će zarudeti zora blistavog i slavnog dana. Božje obećanje koje joj je dao ostaće zauvek pouzdano. On će je učiniti večnim savršenstvom, radošću mnogih naraštaja. Istina, zaobilazeći one koji je preziru i odbacuju, sigurno će pobediti. Iako povremeno izgleda kao da je usporena, njeno napredovanje nikada ništa nije moglo da zaustavi. Kada Božja poruka naiđe na protivljenje, On joj daje dodatnu snagu, tako da može da širi još snažniji uticaj. Snabdevena božanskom energijom, ona će prokrciti svoj put kroz najveće prepreke i pobediti svaku smetnju. (LHU 315,5)

Šta je održavalo Božjeg Sina u toku života napora i žrtve? On je video plod mučenja svoje duše i bio je zadovoljan. Gledajući u večnost, gledao je sreću onih koji će zahvaljujući Njegovom poniženju dobiti pomilovanje i večni život. Njegovo uho je čulo uzvike otkupljenih. Čuo je otkupljene kako pevaju pesmu Mojsijevu i Jagnjetovu... (LHU 315,6)

Mi možemo verom stati na prag večnoga grada i čuti nežnu dobrodošlicu upućenu onima koji su u ovom životu saradivali sa Hristom. (Apostolska crkva - Hristovim tragom 418.419; LHU 315,7)

6. »SUD SEDE I KNJIGE SE OTVORIŠE«

Knjige izveštaja na Nebu, u kojima su zabeležena imena i dela ljudi, odrediće kakve će biti odluke suda. Prorok Danilo kaže: »Sud sede i knjige se otvoriše.« (Danilo 7,10) Pisac Otkrivenja, opisujući isti prizor dodaje: »I druga se knjiga otvori, koja je Knjiga života; i sud primiše mrtvaci kao što je napisano u knjigama, po delima svojim.« (Otkrivenje 20,12; LHU 327,2)

Knjiga života sadrži imena svih koji su ikada ušli u službu Bogu. Isus je rekao svojim učenicima: »Nego se radujte što su vaša imena napisana na nebesima.« (Luka 10,20) Pavle govori o svojim vernim saradnicima, »kojih su imena u Knjizi života«. (Filibljanima 4,3) Danilo, gledajući unapred na »žalosno vreme kakvoga nije bilo« (Danilo 12,1), kaže da će Božji narod biti izbaavljen, »svaki koji se nađe zapisan u knjizi«. (Danilo 12,1; Otkrivenje 21,27; LHU 327,3)

»Knjiga za spomen« je napisana pred Bogom, i u njoj su zabeležena dobra dela onih »koji se boje Gospoda i misle o imenu Njegovu«. (Malahija 3,16) Njihove reči vere, njihova dela ljubavi, sve to zabeleženo je na Nebu. Nemija govori o tome kada kaže: »Pomeni me, Bože moj... i nemoj izbrisati dobra mojih koja učinih domu Boga svojega i službi Njegovoj!« (Nemija 13,14) U Božjoj knjizi za spomen svako pravedno delo je ovekovečeno. Svako iskušenje kome smo se oduprli, svako zlo koje smo pobedili, svaka reč nežnog saučešća koju smo izgovorili, verno su u njoj zapisani. Svako delo požrtvovanja, svako stradanje i svaka tuga zbog Hrista, nalaze se u njoj. Psalmista kaže: »U Tebe je izbrojeno moje potucanje, suze se moje čuvaju u sudu kod Tebe; one su u knjizi Tvojoj.« (Psalam 65,8; LHU 327,4)

Delo svakoga čoveka dolazi pred Boga na ispitivanje i zapisano je kao delo vernosti ili delo nevernosti. Pored svakog imena u nebeskim knjigama zapisana je strogom tačnošću svaka

rđava reč, svako grešno delo, svaka neispunjena dužnost, svaki tajni greh... (LHU 327,5)

Duboko zanimanje koje ljudi pokazuju prema odlukama zemaljskih sudova samo bledo podseća na interesovanje, koje se javlja u nebeskim dvorovima, kada se imena zapisana u Knjizi života pojavljuju na pregledu pred Sudijom cele Zemlje. Božanski Posrednik postavlja zahtev da svi koji su verom u Njegovu krv pobedili, dobiju oprosteno za svoje prestupe, da budu vraćeni u svoj edemski dom i krunisani kao sunaslednici s Njim za »prvu vlast«. (Mihej 4,8; Velika borba 465-469; LHU 327,6)

16. 2. 2019.

7. SVETILIŠTE NA NEBU

Božji narod treba da razume temu o svetilištu i istražnom sudu. Svima je neophodno znanje o položaju i delu našeg velikog Poglavara sveštenečkog. U suprotnom, biće im nemoguće da pokažu veru koja je važna u ovo vreme ili da zauzmu položaj, koji im je Bog odredio. Svaki pojedinac može da spase ili izgubi svoju dušu. Svaki od nas ima slučaj koji se vodi pred Božjom sudijskom stolicom. Svaki će morati da se licem u lice suoči s velikim Sudijom.... (LHU 329,2)

Svetilište na Nebu je pravo središte Hristovog dela u korist čoveka. Ono je važno za svaku dušu koja živi na Zemlji. Ono otvara našem pogledu plan otkupljenja, vodeći nas u budućnost sve do samog kraja vremena i otkrivajući pobedonosni ishod sukoba između pravde i greha. Od najveće je važnosti da svako temeljno ispita ove teme i bude u stanju da pruži odgovor svakome koji ga zapita za razlog nade koja postoji u njemu. (LHU 329,3)

Hristovo posredovanje u korist čoveka u Svetilištu na Nebu bitno je za plan spasenja isto toliko koliko i Njegova smrt na krstu. On je svojom smrću započeo to delo koje je posle svog vaznesenja nastavio da dovršava na Nebu. Mi moramo u veri ući iza zavese, »gde Isus uđe napred za nas«. (Jevrejima 6,20) Tu se odražava svetlost sa krsta na Golgoti. Tu možemo da steknemo jasniji uvid u tajne otkupljenja. Čovekovo spasenje obavljeno je za beskrajnu cenu za Nebo; učinjena žrtva jednaka je najširem zahtevu prekršenog Božjeg zakona. Isus je otvorio prolaz do Očevog prestola, i Njegovim posredovanjem, iskrena želja svih koji verom dolaze k Njemu mogla je da bude prikazana pred Bogom. (LHU 329,4)

»Ko krije prestupe svoje, neće biti srećan, a ko priznaje i ostavlja, dobiće milost.« (Priče 28,13) Kada bi oni koji kriju svoje prestupe i nalaze izgovore za njih, mogli da vide kako se

sotona raduje zbog njih, kako muči Hrista i svete anđele zbog njihovog ponašanja, oni bi požurili da priznaju svoje grehe i da ih odbace. Sotona preko nedostataka u karakteru, deluje da stekne vlast nad celim umom, i on zna da će tamo gde se ti nedostaci neguju sigurno uspeti. I upravo zato on se stalno trudi da svojim kobnim lukavstvima prevari Hristove sledbenike i onemogući im pobeđu. Međutim, Isus podiže u našu korist svoje ranjene ruke, svoje izlomljeno telo... Prema tome, neka niko ne smatra svoje nedostatke nepopravljivim. Bog će nam dati vere i blagodati da ih savladamo. (Velika borba 473.474; LHU 329,5)

23. 2. 2019.

8. POSLEDNJA KRIZA

Mi živimo u vremenu posletka. Znaci vremena koji se brzo ispunjavaju objavljuju da je dolazak Isusa Hrista blizu, pred vratima. Dani u kojima živimo su svečani i važni. Božji Duh se postepeno, ali sigurno povlači sa Zemlje. Zla i sudovi već padaju na one koji su prezreli Božju blagodat. Katastrofe na kopnu i moru, nesigurno stanje u društvu, glasovi o ratovima, sve to zloslutno nagoveštava događaje od najveće važnosti. (LHU 356,2)

Sile zla ujedinjuju i učvršćuju svoje snage. One jačaju za poslednji veliki sukob. Velike promene uskoro će se dogoditi u našem svetu, a poslednji potezi biće brzi. (LHU 356,3)

Stanje u svetu pokazuje da su teška vremena upravo pred nama. Dnevni listovi puni su nagoveštaja o strašnim sukobima u bliskoj budućnosti. Drske pljačke su na dnevnom redu. Štrajkovi su uobičajena pojava. Krađe i ubistva događaju se na sve strane. Ljudi obuzeti demonima uzimaju život ljudima, ženama i maloj deci. Ljudi su zalučeni porocima, i preovladava svaka vrsta zla. (LHU 356, 4)

Neprijatelj je uspeo da izopači pravdu, a ljudska srca ispuni željom za sebičnim dobitkom. »Zato sud odstupi natrag i pravda stoji daleko; jer istina pade na ulici i pravda ne može da prođe.« (Isaija 59,14)

Vika gladnog čovečanstva dolazi pred Boga, dok sa druge strane ljudi svakom vrstom nasilja i iznuđivanja prikupljaju ogromna bogatstva. (9T 11.12; LHU 356,5)

Biblija opisuje stanje sveta neposredno pre Drugog Hristovog dolaska. (Isto, 13; LHU 356,6)

Teške probe i nevolje očekuju Božji narod. Duh rata pokreće narode od jednog do drugoga kraja Zemlje. Međutim, usred vremena nevolje koja dolazi – vremena nevolje kakvoga nije bilo otkako je naroda – Božji izabrani narod stajaće nepokolebljivo. Sotona i njegove vojske ne mogu da ga unište, jer anđeli koji su silni snagom ustaju u njihovu odbranu. (Isto, 17; LHU 356,7)

2. 3. 2019.

9. NA IVICI NESHVATLJIVE KRIZE

Današnji znaci vremena pokazuju da stojimo na pragu velikih i svečanih događaja. U našem svetu je sve uznemireno. Pred našim očima ispunjava se proročanstvo našega Spasitelja o događajima koji prethode Njegovom drugom dolasku. »Čućete ratove i glasove o ratovima... Ustaće narod na narod i carstvo na carstvo, i biće gladi i pomori i zemlja će se tresti po svetu.« (Matej 24,6.7; LHU 364,2)

Sadašnjost je vreme koje pobuđuje sveopšte interese svih živih. Starešine i državnici, ljudi koji zauzimaju položaje od poverenja i autoriteta, misaoni ljudi i žene u svim društvenim klasama, usmerili su svoju pažnju prema događajima koji se odigravaju oko nas. Oni posmatraju odnose među narodima. Posmatraju napetost koja je stavila pod svoju vlast svaki element na Zemlji, i prepoznaju da će se nešto veliko i odlučujuće dogoditi u bliskoj budućnosti – da je svet na ivici neshvatljive krize.

Biblija, i samo Biblija, daje pravilan pogled na sve ovo. U njoj su otkriveni veliki završni prizori u istoriji našeg sveta, događaji koji već unapred bacaju svoju senku na sve, a zvuk njihovog približavanja navodi Zemlju da zadrhti i ljudska srca da malaksavaju od straha. (LHU 364,4)

»Gle, Gospod će isprazniti zemlju... Jer se zemlja oskvrni pod stanovnicima svojim, jer prestupiše zakone, izmeniše uredbe, raskidoše zavet večni.« (Isaija 24,1-5; LHU 364,5)

»Boli me u srcu, ... ne mogu mučati, jer glas trubni čuješ, dušo moja, viku ubojnu. Pogibao na pogibao oglašuje se, jer se pustoši sva zemlja, najedanput će se opustošiti moji šatori, zavesi moji začas.« (Jeremija 4,19.20; LHU 364,6)

»Jer si Ti, Gospode, pouzdanje moje. Višnjega si izabrao sebi za utočište. Neće te zlo zadesiti, i udarac neće dosegnuti do kolibe tvoje!« (Psalam 91,9.10; LHU 364,7)

Bog neće izneveriti svoju Crkvu u času najveće opasnosti koja joj pretila. On joj je obećao izbavljenje. »Ja ću povratiti iz ropstva šatore Jakovljeve.« On je lično objavio: »I smilovaću se na stanovce njegove!« (Jeremija 30,18; LHU 364,8)

Tada će se ispuniti Božja namera, načela Njegovog carstva uzvisivaće svi koji žive pod Suncem. (Istorija proroka i careva 345.346; LHU 364,9)

9. 3. 2019.

10. UČITI ZA VEČNOST

Dok se približavamo završetku istorije ovoga sveta, proročanstva koja se odnose na poslednje dane zahtevaju našu posebnu pažnju. Poslednja knjiga spisa Novoga zaveta puna je istina koje treba da razumemo. Sotona je zaslepio um mnogih tako da se raduju kad pronađu bilo kakav izgovor da ne proučavaju knjigu Otkrivenja. Međutim, Hristos je preko svoga sluge Jovana objavio šta će se događati u poslednje dane i onda rekao: »Blago onome koji čita i onima koji slušaju reči proroštva, i drže što je napisano u njemu, jer je vreme blizu!« (Otkrivenje 1,3; LHU 378,2)

Hristos je rekao: »A ovo je život večni da poznaju Tebe, jedinoga istinitog Boga i koga si poslao Isusa Hrista.« (Jovan 17,3) Zašto mi ne prepoznamo vrednost ovog znanja? Zašto ove slavne istine ne blistaju u našem srcu, zašto ne drhte na našim usnama, zašto ne prožimaju celo naše biće? (LHU 378,3)

Dajući nam svoju Reč, Bog nam je stavio u ruke svaku istinu koja je važna za naše spasenje. Hiljade su već izvlačile vodu iz ovog izvora života, ali nije se pokazalo nikakvo smanjenje njegovog blaga. Hiljade imaju Gospoda pred sobom i posmatranjem se promenile u to isto obličje. Njihov duh gori u njima, dok govore o Njegovom karakteru, ističući šta je Hristos postao za njih, i šta su oni postali Hristu. Međutim ovi istraživači nisu iscrpli ove velike i svete teme. Mnoge nove hiljade mogu se uključiti u delo istraživanja tajne spasenja. Kada se budu bavili Hristovim životom i karakterom Njegove misije, zraci svetlosti zasijaće mnogo jasnije prilikom svakog pokušaja otkrivanja istine. Svako novo istraživanje otkriće nešto mnogo zanimljivije od svega što je do tada bilo otkriveno. Tema je neiscrpnna. Proučavanje Hristovog utelovljenja, Njegove žrtve pomirnice i posredničkog dela, zaokupiće um marljivog istraživača onoliko dugo koliko će vreme potrajati; i gledajući prema Nebu s nje-

govim nebrojenim godinama, on će uzviknuti: »Velika je tajna pobožnosti!« (1. Timotiju 3,16; LHU 378,4)

U večnosti ćemo učiti ono što bi se, da smo primili prosvetljenje, koje smo mogli primiti, otvorilo našem razumevanju. Teme otkupljenja zaokupljaće srce, i um, i jezik otkupljenih kroz sve vekove večnosti. Oni će razumeti istine koje je Hristos čeznuo da objavi svojim učenicima, ali koje oni nisu imali vere da shvate. Uvek i zauvek novi vidici o savršenstvu i slavi Hrista će se pojavljivati. U toku beskrajnih vekova verni Domaćin iznosiće iz svoje riznice stvari nove i stare. (Pouke Velikog učitelja 88; LHU 378,5)

16. 3. 2019.

11. PONIZNA, ISTRAJNA MOLITVA

“Ilija beše čovek smrtan kao i mi, i pomoli se Bogu da ne bude dažda, i ne udari dažd na zemlji za tri godine i šest meseci. I opet se pomoli i nebo dade dažd, i zemlja iznese rod svoj.”

(Jakov 5,17.18)

Važne pouke su nam date u Ilijinom iskustvu. Kada je na brdu Karmilu uputio svoju molitvu za kišu, njegova vera bila je stavljena na probu, ali je on istrajao u upućivanju svoga zahteva Bogu. (2 SDA BC 1034%)

Sluga je stražio dok se Ilija molio. Šest puta se vraćao sa straže, govoreći: Nema ničega, nema oblaka, nema ni znaka kiše. Ipak, prorok se nije prepustio obeshrabrenju. Nastavio je da istražuje svoj život, da bi video gde je propustio da hvali Boga. ... Dok je istraživao svoje srce, izgledalo je kao da postaje sve manji i manji, po svojoj vlastitoj proceni i u Božjim očima. Izgledalo mu je da je postao ništa a da je Bog sve, i kada je stigao do odluke da će se odreći sebe, dok će istovremeno prionuti uz Spasitelja kao svoju jedinu snagu i pravednost, dobio je odgovor. Pojavio se sluga i rekao: “Eno, mali oblak kao dlan čovečji diže se od mora!” (1. Carevima 18, 44)

Mi imamo Boga čije uho nije zatvoreno za naše molbe; i ako okušamo Njegovu reč, On će odati priznanje našoj veri. On želi da sve svoje interese isprepletemo s Njegovim interesima i onda će nas sigurno blagosloviti; a pošto dobijemo blagoslov; nećemo slavu pripisati sebi, već ćemo svu slavu odati Bogu. Bog ne uslišava sve naše molitve prvoga dana kada smo Ga prizvali, jer kada bi to učinio, smatrali bismo da uvek imamo pravo na sve Njegove blagoslove koje izliva na nas i na Njegovu naklonost. Umesto da ispitujemo svoje srce da vidimo da li gajimo bilo kakvo zlo, da li se odajemo bilo kakvom grehu, mi bismo postali nemarni i propustili da shvatimo da zavisimo od Njega...

Ilija se ponizio sve dok nije došao u stanje da slavu više ne pripisuje sebi. To je stanje kada Gospod čuje naše molitve, jer ćemo tada svu slavu odavati Njemu... Jedino je Bog dostojan da bude slavljen. (2 SDA BC 1034%)

12. STAV ZAHVALNOSTI

“Molite se Bogu bez prestanka. Na svačemu zahvaljujte; jer je ovo volja Božija u Hristu Isusu od vas.”

(1. Solunjanima 5,18)

Bez obzira kakav je dan, koliko se osećamo iscrpljeno ili napeto, najvažniji trenuci bogoslužjenja koje ćemo ikada imati jesu oni koji su obeleženi zahvalnim proslavljanjem Boga. Zahvalno srce je kao zimzeleno drvo: bilo da pada sneg ili da šiba vetar i lije kiša, zimzeleno drvo nikada ne odbacuje svoje listove. Ono je isto u svakom godišnjem dobu – zeleno. Kako bi to izgledalo kada bismo bili u društvu vernika koji su uvek zahvalni Bogu, bez obzira na okolnosti? Zamislite crkvu u kojoj svi rado izražavaju svoju zahvalnost.

Apostol Pavle podseća crkvu koja doživljava nevolje kako put zahvalnosti neguje neodoljivi duh radosti. Apostol moli crkvu da se usmeri na blagodat Božju koja ih uzdiže i da će tada zahvalnosti biti u izobilju. „Jer je sve vas radi, da blagodat umnožena izobiluje hvalama na slavu Božiju. Zato nam se ne dosađuje; no ako se naš spoljašnji čovek i raspada, ali se unutrašnji obnavlja svaki dan“ (2. Korinćanima 4,15.16). Crkva kojoj apostol Pavle piše izdržala je mnoge probleme koji bi, sami po sebi, mogli da unište radost svake verske zajednice. Apostol Pavle poziva vernike da svoje oči usmere visoko u zahvalnom proslavljanju Boga i da prime blagoslove koji nadilaze okolnosti u kojima žive.

Jednog dana, Isus je hodao granicom između Judeje i Samarije. „A kad ulažase u jedno selo sretoše Ga deset gubavih ljudi, koji staše izdaleka, I podigoše glas govoreći: Isuse učitelju! Pomiluj nas. I videvši ih reče im: Idite i pokažite se sveštenicima. I oni idući očistiše se. A jedan od njih videvši da se isceli povrati se hvaleći Boga glasno, I pade ničice pred noge Njegove, i zahvali Mu. I to beše Samarjanin. A Isus odgovarajući reče:

Ne isceliše li se desetorica? Gde su dakle devetorica? Kako se među njima koji ne nađe da se vrati da zahvali Bogu, nego sam ovaj tuđin?“ (Luka 17,12-18)

Elen Vajt, u Čežnji vekova, kaže, „Dao je sva bogatstva neba da ih otkupi, pa ipak su ravnodušni prema Njegovoj velikoj ljubavi“ (str. 293). Možda Spasitelj i danas postavlja isto pitanje. Gde su vernici? Gde su ljudi koji dolaze sa srcem punim zahvalnosti? Gde su ljudi koji su tako duboko dirnuti Božjom milošću na Golgoti da im je otkupljenje jedina tema vredna razgovora? Gde su oni čiji su životi promenjeni istinom jevanđelja? Gde su Božja deca koja se žale samo zbog nedostatka reči da izraze ljubav koju osećaju prema Bogu zbog onoga što je učinio za njih? Džordž Meredith kaže: „Zahvalnost je memorija srca.“ Razmislite kako je danas lako da zaboravimo šta je Bog uradio za nas, ili kako jednostavno može da nam prođe dan a da i ne opazimo Božje blagoslove, kao što se dogodilo s devet gubavaca iz Jevanđelja po Luki.

Zahvalno srce je tako puno da u njemu nema mesta za obeshrabrenje. Prisetimo se legende o jednom čoveku koji je slučajno naišao na ambar u kome je sotona čuvao seme koje je trebalo da bude posejano u srca ljudi. Većina semena bilo je seme obeshrabrenja, koje je moglo da nikne skoro svuda. Kada je bio upitan da li postoji neko mesto na kome seme obeshrabrenja ne može da nikne, sotona je odgovorio: „Jedino mesto gde seme obeshrabrenja ne može da nikne jeste srce zahvalne osobe.“ Iako je ova legenda samo parabola, ona otkriva istinu o prirodi zahvalnog srca.

13. VLADANJE SOBOM

»Bolji je spor na gnev nego junak.

I gospodar od svoga srca bolji je nego onaj koji uzme grad.«

(Priče 16,32)

Najočigledniji dokaz hrišćanske plemenitosti je vladanje sobom. Onaj koji može da ostane miran usled oluje pogrda, zaista spada u red Božjih heroja. Vladati svojim duhom znači disciplinovati samoga sebe; to znači odupreti se zlu; to znači uskladiti s velikim Božjim merilom pravednosti svaku svoju reč i svako svoje delo. Onaj koji je uspeo da disciplinuje svoj duh, uzdignuće se iznad svih omalovažavanja, ponižavanja i neprilika kojima je izložen u svakodnevnom životu, i one će prestati da navlače senku na njegov duh.

Božja je namera da dostojanstvena sila posvećenog razuma, kojim upravlja božanska blagodat, dobije prevlast u životu ljudskih bića. Onaj koji je savladao svoj duh ima tu silu na raspolaganju. (MYP 134)

Telo je najvažnija sredina u kojoj se um i duša osposobljavaju za izgradnju karaktera. Upravo zato neprijatelj duša pokušava da svojim usmerenim iskušenjima oslabi i unizi fizičke snage... Telo mora da se stavi pod vlast viših sila čovekovog bića. Volja mora da ovlada strastima, a ona sama mora da se pokori Bogu... Intelktualna snaga, fizička izdržljivost i dužina života zavise od nepromenljivih zakona. Poštujući te zakone, čovek može da savlada sebe, da pobedi svoje sklonosti, da nadvlada »poglavarstva i vlasti i upravitelje tame ovoga sveta« i da se suoči s »duhovima pakosti ispod neba« (Efescima 6,12)...

I današnji mladi mogu da dobiju duha kojim je Danilo bio nadahnut; oni mogu da crpe sa istog izvora snage, da imaju istu moć samosavlađivanja, da pokazuju istu blagodat u svom životu, čak i u isto tako nepovoljnim okolnostima. Iako su okruženi iskušenjima što ih navode na popuštanje grešnim sklonostima,

posebno u našim velikim gradovima gde je svaki oblik čulnog zadovoljavanja lako dostupan i deluje primamljivo, ipak, uz pomoć božanske blagodati, njihova odluka da proslave Boga treba da ostane čvrsta. Strogom odlučnošću i budnom pažnjom mogu se odupreti svakom iskušenju koje napada dušu.«
(PK 488-490)

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za subotnu školu pri Glavnom odboru
Umnoženo u kancelariji izdavača – 2018.
Za internu upotrebu